

niet meer bedacht, hoeveel moois en gelukkigs er iederen dag in het leven was. Zouden alle menschen dat zoo vinden? Mientje stond even stil bij de gedachte, dat er menschen konden zijn, die niet telkens die mooie, lichte oogenblikken zouden hebben. Maar hoe kòn dat? Hoe kon je nu zoo maar voorbij die prachtige bloemen loopen, zonder te zien, hoe mooi ze waren? En hoe kon je die wolkjes zien drijven, zonder een gevoel te krijgen, dat daar iets heel teers en reins boven je was? Het kon niet anders, waarvoor had de lieve God je dan twee oogen gegeven? En stil liep ze verder, doorzond van haar zachte gepeinzen.

Maar toen ze in de Theresiastraat Wouter Baars zag aankomen, brak opeens de glanzende draad van haar gedachten af en met een heftigen bonk ving haar hart aan te kloppen.

Nadat hij haar dien middag op Scheveningen had ontmoet, had Wouter een bezoek afgelegd bij Mientje's moeder, heel correct, om kennis te maken. Moe vond hem een netten jongen, zoo knap en keurig in z'n kleeren en met zulke heerige manieren en ze had hem bij het afscheidnemen gezegd, dat-ie gerust eens terug mocht komen, als hij lust had. Altijd welkom hoor! Baars had gaarne de invitatie aangenomen en was nog een- of tweemaal komen oploopen, 's avonds, als hij Mientje thuis wist. Ans was er dan ook bijna altijd en Bertha, de oudste zuster, en de aanwezigheid van een man had een frisschen toon in het gesprek gebracht.

Annie, het typistetje, vond hem een aardigen jongen. Wel haar genre. Ze liet hem dit merken, heel niet opvallend of opdringerig, maar met een guitige kameraadschappelijke coquetterie, die den jongen man amuseerde en waarvan argelooze Mientje niets merkte.

Ze was niet erg ontwikkeld, Mientje. Op school had ze haar best gedaan, zooals ze altijd in alles haar best deed, nauwgezet als ze was, maar ze had steeds te kampen met haar droomerige natuur en heel veel praktische kennis was haar niet bijgebleven. Ze had ook nooit verlangd, ergens voor door te gaan, zooals de zussen, Bertha en Annie, hadden gedaan, de één voor lager akte, de ander voor stenografie en handelscorrespondentie. Nee, zij had er geen hoofd voor. Ze ging maar liever rustig op 't handwerk-cursus en leerde keurig naaien en stoppen en verstellen, en ze was best tevreden met haar kleine verdiensten als verstelnaaister; ze vond het prettig, den heelen dag stilletjes te zitten werken bij de menschen, meestal in een knus klein naaikamertje, met een kopje koffie 's morgens en 's middags een kopje thee, en met eens 'n vriendelijk praatje van de mevrouw of één van de dochtertjes, die haar kwamen vragen of ze dit nog wou doen of dat. De menschen waren altijd vriendelijk, vond ze en ze nam, weinig vragend voor zichzelf, gelukkig met de kleinste hartelijkheid, onbewust van het leven het mooiste en liefste en koesterde zich in het zachte zonnetje, dat haar dagen omgaf en dat van haarzelf uitstraalde.